

Příběhy našich sousedů v Jihlavě 2021

Vladimír Veselý

Pan Veselý se narodil v Jihlavě, ale strávil rané dětství se sestřenicemi u babičky a dědy v Novém Městě. „Od mládí se věnuji studii žen, ale zatím jsem na nic nepřišel,“ svěřil se nám, když popisoval dětství mezi děvčaty. Ve druhé třídě se vrátil za rodiči do Jihlavy. Jeho otec byl z Rakouska a maminka židovka z Polska, jejich 7 sourozenců zemřelo v Osvětimi. Ve čtrnácti letech utekla do Prahy kvůli nadcházející druhé světové válce, kde poznala budoucího tatínka pana Veselého. Sestra pana Veselého zemřela během války a bratr byl o hodně starší.

V roce 1968 ho maminka poslala pro mlíko, zatímco na horizontu stály ruské tanky. Tehdy čtrnáctiletý pan Veselý si za nimi chodil popovídat a vyzkoušet ruštinu. Vzpomíná, jak v srpnu mířilo vozidlo s kulometem na jeho základní školu a jak se se svými kamarády na protest odmítl učit v hodinách ruštiny. Dostal poznámku: „Váš syn zaujal pasivní rezistenci.“ Jeho tatínek odepsal výstižně: „Nevím, co to znamená.“

Později na Průmyslovce si pan Veselý ruštinu přece jenom zamiloval, a to díky panu učiteli Cigánkovi, který ho inspiroval ke čtení ruské literatury. Nakonec na tom u maturity stejně nezáleželo – pan předseda komise, vysoce postavený člen strany, totiž neuměl rusky.

V letech 1973 – 1975 byl pan Veselý na vojně. Přestože se mu pod dohledem sovětských důstojníků nevedlo dvakrát dobře, bral situaci s humorem a dokonce se přihlásil do vojenského pěveckého sboru.

1965 se pan Veselý seznámil s panem Bohdanem Srokou ve skautu. 1989 se s ním pan Veselý setkal znovu, když za ním s tím, že spolu postaví školu – což v začátečním čtyřčlenném týmu opravdu udělali. Střední odborná škola sociální funguje dodnes a pan Veselý stále zastává místo školníka.

Pan Veselý nejdříve pracoval u hasičů, kde se postupem času otupil k pohledu na zraněné a mrtvé lidi, což ho nakonec dovedlo k tomu, že dal výpověď. Pan Sroka ho naštěstí přijal jen čtyři hodiny potom na místo školníka. Nějakou dobu učil – matematiku a fyziku, ale po nějaké době ho práce začala zmáhat. Bylo mu líto, že jeho studenti nepracovali a bral jejich výsledky jako osobní selhání. Ze všech prací mu nejvíc radosti přináší ta současná.

Při práci u hasičů dostal pan Veselý za úkol podepsat, že nesouhlasí s určitou chartou. Spolu s kolegy ji nepodepsal, jelikož mu ji nedali přečíst. Pár týdnů na to byli kvůli tomu všichni posláni do Brna kovat špičky k raketám. Tam se pan Veselý seznámil se spoustou vzdělaných lidí – knězi, filosofovy... Samozřejmě nebyl rád daleko od rodiny, ale ironicky byla tato práce skvěle placená. Dost skvěle na to, aby si s manželkou vybavil byt, začal šetřit na auto a na tehdejší poměry se vrátil jako král.

Jedna z hlavních životních filosofí pana Veselého je nikomu nezávidět a dokázat si odpustit. Jako osmnáct let vyléčený alkoholik se opřel do pomoci ostatním, hlavně jeho přátelům z klubu anonymních alkoholiků. Rád vzpomíná na víkendy, které spolu občas tráví na chatě a baví se spolu.

Pan Veselý se také pohyboval v okolí spousty umělců, například Míly Doležalové, zlatnice Věrky Habermannové a Freda Habermanna, kováře. Když paní Doležalová malovala svoji fresku v lékárně, jezdil jí do Prahy pro barvy a pro rum. Pan předseda senátu Vyskočil si s nimi chodíval zahrát fotbálek. Největší obdiv má však k panu Srokovi, který se nechal během komunistického režimu tajně vysvětit.

Za svůj život toho pan Veselý spoustu prožil, překonal a nabyl jedinečný a nádherný pohled na svět. Je to člověk oddaný své práci, pomoci druhým a schopný nacházet krásu v každodenních situacích.